

به نام خالق کل هستی

جامعه توتالیته

توتالیتیه

توتالیتاریسم یکی از انواع نظام های سیاسی است که احزاب و ایدئولوژی های سیاسی مخالف را ممنوع می کند و در عین حال همه جنبه های زندگی عمومی و خصوصی مردم را کنترل می نماید. تحت یک رژیم توتالیتیر، همه شهروندان تابع اقتدار مطلق دولت هستند.

توتالیتاریسم یک سیستم حکومتی است که تحت آن مردم عملاً هیچ اقتداری ندارند و دولت کنترل مطلق را در دست دارد.

توتالیتاریسم نوعی افراطی از اقتدارگرایی در نظر گرفته می شود که در آن دولت تقریباً تمام جنبه های زندگی عمومی و خصوصی مردم را کنترل می کند.

اکثر رژیم های توتالیتیر توسط خودکامگان یا دیکتاتورها اداره می شوند.

رژیم های توتالیتیر معمولاً حقوق اولیه بشر را نقض می کنند و آزادی های مشترک را در حفظ کنترل کامل بر شهروندان خود انکار می کنند

تعریف توتالیтарیسم

توتالیتراریسم که اغلب به عنوان افراطی ترین شکل اقتدارگرایی در نظر گرفته می شود، عموماً توسط حکومت متمرکز دیکتاتوری که به کنترل تمام جنبه های عمومی و خصوصی زندگی فردی، به نفع دولت، از طریق اجبار، ارباب و سرکوب اختصاص دارد، شناسایی می شود. دولت های توتالیتار معمولاً توسط مستبدان یا دیکتاتورهای اداره می شوند که خواستار وفاداری بی چون و چرا هستند و افکار عمومی را از طریق تبلیغات توزیع شده از طریق رسانه های تحت کنترل دولت کنترل می کنند. توصیف حتی تیره تر از زندگی تحت توتالیتراریسم از رمان کلاسیک دیستوپیایی جورج اورول در سال ۱۹۸۴ می آید، زمانی که بازجو پلیس فکر، اوبراین، به شخصیت اصلی وینستون اسمیت می گوید: «اگر تصویری از آینده می خواهید، چکمه های را تصور کنید که برای همیشه روی صورت انسان می کوبد»

ویژگی های توتالیтарیسم

- دولت های توتالیتر چندین ویژگی مشترک دارند. دو ویژگی برجسته که بین همه دولت های توتالیتر مشترک است، یک ایدئولوژی فراگیر است که به تمام جنبه های زندگی به عنوان ابزاری برای دستیابی به هدف نهایی دولت می پردازد، و یک حزب سیاسی واحد و همه قدرت، که معمولاً توسط یک دیکتاتور رهبری می شود.
- در حالی که تنها یک پلتفرم وجود دارد، مشارکت در نظام سیاسی به ویژه رای گیری الزامی است. حزب حاکم همه جوانب و کارکردهای حکومت را کنترل می کند، از جمله استفاده از نیروی پلیس مخفی برای سرکوب وحشیانه مخالفان. خود دولت مملو از دوگانگی نقش ها و کارکردها است و بوروکراسی پیچیده ناامیدکننده ای را ایجاد می کند که تصور نادرستی از تفکیک قدرت ها وجود ندارد

وقف اجباری به یک ایدئولوژی دولتی

همه شهروندان ملزم به پذیرش و خدمت به یک ایدئولوژی آخرالزمانی هستند که به شکست نظم قدیمی و مخوف و فاسد اختصاص دارد تا با یک جامعه جدید، از نظر نژادی خالص و اتوپیایی جایگزین شود. چشم پوشی از تمام اشکال سنتی جهت گیری سیاسی - لیبرال، محافظه کار یا پوپولیستی - ایدئولوژی توتالیتار مستلزم یک ارادت شخصی تقریباً مذهبی و بدون قید و شرط به یک رهبر کاریزماتیک است.

وفاداری تزلزل ناپذیر و کامل هم به ایدئولوژی رژیم و هم به رهبر آن خواستار است. اطاعت کامل از مقامات لازم است و از طریق ارباب فیزیکی و تهدید به زندان اجرا می شود. از شهروندان خواسته می شود تا بدانند که تحت نظارت دائمی هستند. افکار فردی به عنوان تهدیدی بالقوه برای اهداف ایدئولوژی دولتی دلسرد شده و علناً مورد تمسخر قرار می گیرد. همانطور که اغلب به ژوزف استالین دیکتاتور تمامیت خواه شوروی نسبت داده می شود، «ایده ها از تفنگ قوی تر هستند. ما اجازه نمی دهیم دشمنانمان تفنگ داشته باشند، چرا باید به آنها اجازه دهیم ایده هایی داشته باشند؟» تمام آزادی های اساسی، مانند آزادی بیان و اجتماع، سلب شده و قابل مجازات است.

کنترل دولتی اقتصاد

رژیم های توتالیتر برای پیشبرد اهداف نظامی گرایانه غارتگرانه خود، مالکیت و کنترل همه جنبه های اقتصاد، از جمله سرمایه و همه ابزارهای تولید را دارند. بنابراین انگیزه های اقتصادی شخصی سرمایه داری غیرممکن می شود. از نظر تئوریک بدون باری از اندیشه مستقل و تلاشی که برای موفقیت در نظام سرمایه داری لازم است، شهروندان فردی آزادند که صرفاً بر پیشبرد اهداف ایدئولوژیک رژیم تمرکز کنند.

کنترل دولتی رسانه ها

حکومت های توتالیتر تمام رسانه های جمعی از جمله هنر و ادبیات را کنترل می کنند. این کنترل، رژیم را قادر می سازد تا یک جریان دائمی از تبلیغات را تولید کند که برای «مهندسی کردن» مردم و جلوگیری از درک ناامیدانه بودن وضعیتشان طراحی شده است. این تبلیغات که اغلب مملو از عبارات کلیشه ای و گیج کننده است، با پوستری که توسط دولت تمامیت خواه در رمان کلاسیک جورج اورول در سال ۱۹۸۴ به تصویر کشیده شده است، مشخص می شود: «جنگ صلح است. آزادی بردگی است. جهل قدرت است.»

سیستم وحشت و جنگ مداوم

تروریسم داخلی که در حمایت از رژیم علیه مخالفان انجام می شود با پوشیدن لباس های حزبی و استفاده از استعاره های تکمیلی برای تروریست ها مانند "سربازان طوفان"، "جنگجویان آزادی" یا "تیپ های کارگری" جشن گرفته می شود. رژیم های توتالیتار برای جلب حمایت جهانی بیشتر از ایدئولوژی خود، تلاش می کنند تا همه افراد را متقاعد کنند که سربازان غیرنظامی در جنگی بی پایان هستند، علیه دشمنی شیطانی که اغلب به طور ساده تعریف می شود.